

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/35/2024
Identifikačné číslo spisu:	8119211413
Dátum vydania rozhodnutia:	04.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8119211413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. Č.C., narodeného X. G. XXXX, L. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Dášou Komkovou, Prešov, Hlavná 27, proti žalovanému E. H. Š., súdnemu exekútorovi, Nitra, Kmeťkova 30, zastúpenému advokátom JUDr. Michalom Treščákom ml., Košice, Thurzova 6, o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14Csp/148/2019, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2023 sp. zn. 5CoCsp/28/2023, 5CoCsp/29/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 14Csp/148/2019-185 z 10. novembra 2022 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 56,20% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Opravným uznesením č. k. 14Csp/148/2019-222 z 15. mája 2023 opravil výrok v znení: ...vrátane trov odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5CoCsp/11/2022.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že rozsudkom č. k. 14Csp/148/2019-143 z 27. januára 2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 268,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 27. októbra 2019 až do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z dôvodu zrušenia výroku o trovách konania uznesením Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2022 sp. zn. 5CoCsp/111/2022 v spojení s opravným uznesením z 27. septembra 2022, o trovách konania rozhodol opätovne.

1.2. V odôvodnení súd prvej inštancie ustálil, že predmetom uplatneného nároku bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1228, 40 eura a nárok na priznanie primeraného zadost'učinenia vo výške 10 000 eur. Uznesením č. k. 14Csp/148/2019-98 z 12. mája 2020 súd prvej inštancie konanie v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 959,41 eura s príslušenstvom zastavil; konanie v časti o priznanie primeraného zadost'učinenia vo výške 8 000 eur zastavil; návrh žalobcu na zaplatenie

sumy 2 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy vylúčil na samostatné konanie. Následne citujúc ustanovenie § 255 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), konštatoval, že k zastaveniu konania sčasti o sumu 959,41 eura s príslušenstvom a o sumu 8 000 eur došlo na základe späťvzatia žaloby. Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť žalobca, ktorý už v čase podania žaloby mal k dispozícii vyúčtovanie exekučného konania k 27. aprílu 2018, z ktorého vyplýva, že z ním zaplatenej sumy 1 340 eur, iba suma 268,99 eura predstavovala výšku vymožených trov exekútora. Zvyšná suma predstavovala výšku vymoženej pohľadávky oprávneného a trovy súdneho konania. Posúdením úspechu žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1228,40 eura a priznanej výšky v sume 268,99 eura, súd prvej inštancie stanovil úspech žalovaného v spore v rozsahu 56,20 %. Poznamenal, že nedospel k záveru o možnosti aplikácie § 257 CSP. K nároku na priznanie primeraného zadosťučinenia poukázal na späťvzatie žaloby sčasti o sumu 8 000 eur. Z dôvodu vylúčenia uplatneného nároku v sume 2 000 eur na samostatné konanie, o nároku na náhradu trov konania nerozhodoval.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. septembra 2023 sp. zn. 5CdoCsp/28/2023, 5CoCsp/29/2023 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením tak, že stranám sporu náhradu trov prvoinštančného a predchádzajúceho odvolacieho konania nepriznal; stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd posudzujúc odvolanie strán sporu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, odvolanie žalobcu je dôvodné. Citujúc ustanovenie § 257 CSP, po predchádzajúcom procesnom postupe odvolacieho súdu v súlade s § 382 CSP a výzvou na vyjadrenie sa k možnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP stranám sporu skonštatoval, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce na strane žalobcu. Zohľadnil okolností, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby, pasivitu žalovaného ako súdneho exekútora, ktorý nepreviedol celú vymoženú sumu mimosúdne, ktorá okolnosť sa vysvetlila až v priebehu súdneho konania, čo bolo aj dôvodom späťvzatia žaloby sčasti. Ďalej za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval sociálne a majetkové pomery žalobcu, ktorý v rokoch 2018, 2020 a 2021 bol poberateľom dávok v hmotnej núdzi. Od 1. mája 2020 je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, teda nemá pravidelný príjem. Na strane žalovaného odvolací súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Vo vyjadrení na výzvu k aplikácii § 257 CSP, žalovaný nepoukázal na negatívnu finančnú situáciu. Nezistil ani šikanózný výkon práva na strane žalobcu, ani zneužitie práva, i napriek námietke žalovaného. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie v spojení s opravným uznesením v súlade s § 388 CSP a stranám sporu náhradu trov prvoinštančného a predchádzajúceho trov odvolacieho konania nepriznal.

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 257 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dôvodil, že považoval za nespravodlivé, aby žalovanému ktorému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, z dôvodu úspechu žalobcu v odvolacom konaní, by následne žalovaného zaviazal k ich náhrade. Na strane žalovaného zohľadnil okolnosti danej veci, späťvzatie žaloby žalobcom, pre ktoré bolo konanie čiastočne zastavené, preto náhradu trov odvolacieho konania vrátane predchádzajúceho odvolacieho konania stranám nepriznal.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal zmätočnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na čl. 2 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP. Argumentoval tým že odvolací súd sa s uplatneným nárokom náležite nevyporiadal, s nárokom na náhradu škody uplatneným v odvolacom konaní sa vôbec nezaoberal a rozhodol arbitrárne. Pri posudzovaní späťvzatia žaloby neskúmal okolnosti významné pre späťvzatie žaloby. Dovolateľ poznamenal, že pokiaľ by v mimosúdnom konaní obdržal exekučné vyúčtovanie, v zásade by nedošlo k podaniu žaloby a jej následného späťvzatiu. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu namietal chýbajúce náležitosti dovolania v zmysle § 428 CSP. Uviedol, že dovolateľ nevymedzil proti akému rozhodnutiu dovolanie podal, lebo v úvode dovolania poukázal na predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu a v závere na ostatné rozhodnutie o trovách konania. Zároveň nevymedzil jeho rozsah a neuviedol konkrétne písmeno ustanovenia § 420 CSP, podľa ktorého dovolanie podal. Z uvedeného dôvodu navrhol dovolanie odmietnuť v súlade s § 447 písm. d) CSP. Ďalej namietal plnomocenstvo udelené pre E.. F. v konaní. Navrhol skúmať jeho datovanie, rozsah

a skomparovať ho s rozsahom právnych úkonov, ktoré mala E. F. v mene žalobcu vykonať. K namietanej zmätočnosti v dovolaní poukázal na dôvody späťvzatia žaloby vo väčšine pôvodne uplatňovaného nároku, preto považoval za nepochybné, že žalobca zaviniť vznik jeho trov konania. Len aplikáciou ustanovenia § 257 CSP, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania dovolateľovi nepriznal. Podotkol, že ustanovenie § 257 CSP je uplatniteľné aj v situácii, keď ním vzhľadom na skutkový stav veci sa odstraňuje „neprimeraná tvrdosť“, či sa prihliada na „okolnosti sporu“. Právne posúdenie uvedené odvolacím súdom v bode 29 napadnutého rozhodnutia nevybočilo zo správnej právnej úvahy o aplikovateľnosti ustanovenia § 257 CSP. Navrhol dovolanie odmietnuť; uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného reagoval na chýbajúce náležitosti dovolania tým, že špecifikoval napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu, ako aj vymedzenie dovolacieho dôvodu, ktoré vyplýva z obsahu podaného dovolania. Posúdenie udeleného plnomocenstva žalobcom pre dovolacie konanie ponechal na úvahu súdu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie

spravodlivosti).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

15. Podľa § 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutia vydané.

16. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétného dovolateľa a zohľadňuje len vecný aspekt tohto opravného prostriedku, či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 419 až § 423 CSP), či bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP) a či spĺňa zákonom vyžadované náležitosti vrátane osobitnej podmienky povinného právneho zastúpenia advokátom v dovolacom konaní (§ 428 a § 429 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétného dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie, či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (§ 424 až § 426 CSP). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z objektívneho hľadiska vrátane naplnenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP a dovolanie ako podané neoprávnenou osobou bez ďalšieho odmietne.

17. Subjektívna prípustnosť dovolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania resp. strany sporu, ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil (sp. zn. 3Cdo/46/2001). Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napadnutého výroku rozhodnutia od posledného návrhu účastníka vo veci samej v jeho neprospech, a podobu materiálnu, ktorá je daná vtedy, ak rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje osobu podávajúcu opravný prostriedok alebo zhoršuje jej právne postavenie, zúžením jej práv, rozšírením jej povinností, a preto u nej existuje právny záujem požadovať na súde vyššej inštancie odlišné rozhodnutie vo svoj prospech. Dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že posúdenie otázky, či dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie dovolania, prislúcha výlučne dovolaciemu súdu (R 50/1999). Pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka o ujme, ale len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, aj nepatrná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia (sp. zn. 5Cdo/215/2010, 4Cdo/172/2017).

18. Z uvedeného vyplýva, že pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania je potrebné zohľadniť, či napadnuté rozhodnutie má negatívny dopad na dovolateľa a či mu bola spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery, či prípadným zrušením rozhodnutia sa dosiahne náprava dôsledkov, ktoré vyvolalo (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/46/01 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe 2003 pod č. 49).

19. Ak je úlohou civilného súdneho konania ochrana práv a právom chránených záujmov jednotlivcov (čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP), nemôže opravný prostriedok podať osoba, ktorej práva nie sú porušené. To znamená, že právo účinne podať dovolanie nie je dané tomu subjektu, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol negatívne dotknutý na svojich právach, pretože nie je splnená podmienka subjektívnej prípustnosti takéhoto dovolania.

20. Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo rozhodnuté o nepriznaní nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalovanému odvolacím súdom, aplikáciou ustanovenia § 257 CSP z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré na strane žalobcu odvolací súd zohľadnil. Z uvedeného je teda nepochybné, že žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto v danom prípade nie je daná subjektívna prípustnosť na podanie dovolania proti výroku o nepriznaní náhrady trov prvoinštančného konania žalovanému. Dovolanie podané proti uvedenému výroku bolo podané neoprávnenou osobou, preto ho v tejto časti dovolací súd odmietol v súlade s § 447 písm. b) CSP.

21. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí uložiť neúspešnej strane sporu povinnosť nahradiť trovy konania vzniknuté úspešnej strane, resp. nemusí strane, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením uložiť, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa rovnako ako výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne t. j. vo forme príkladného výpočtu a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, či 3MCdo/46/2012), ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihladiť. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa“. Uvedené ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všima si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde, a ich postoj v konaní. K dôvodom hodným osobitného zreteľa teda môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo k určitej procesnej situácii, a teda tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Zároveň je potrebné prihliadať aj na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964).

23. Použitie ustanovenia § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, slúži na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Hranice sudcovskej úvahy sú však dané účelom právnej náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie pripúšťa len ako výnimku. Uvedené ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

24. Zhodnotením špecifických okolností preskúmvanej veci spočívajúcich v okolnostiach, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby, ako aj k späťvzatiu žaloby po jej podaní, aplikáciou ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v konaní na súde prvej inštancie, ktorému nebol priznaný nárok na ich náhradu proti žalobcovi, odvolací súd v snahe spravodlivého vyriešenia procesnej situácie, ktorá v konaní nastala, správne rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania vrátane predchádzajúceho odvolacieho konania žalobcovi. Aplikáciou ustanovenia § 257 CSP zohľadnil taktiež nepriznanie nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalovanému.

25. Navyše len všeobecne namietaná zmatečnosť napadnutého rozhodnutia v dovolaní, ktorým rozsahom a dôvodmi je dovolací súd viazaný v súlade s § 440 CSP, prípustnosť a ani dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) nezakladá. Predmetom odvolacieho konania nebol nárok žalobcu na náhradu škody, ale len napadnutý výrok o trovách konania.

26. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

27. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi, ktorý nebol úspešný. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Na záver k zastúpeniu žalobcu v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP dovolací súd poznamenáva, že žalobca bol v dovolacom konaní zastúpený E. G. F., advokátkou, určenou rozhodnutím Centra právnej pomoci-kancelária Prešov č. KaPo-151076/23289/2023-152607/2023 z 5. januára 2024 na zastupovanie žalobcu až do právoplatného skončenia veci, vrátane spísania dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2023 sp. zn. 5CoCsp/28/2023 v spojení s sp.

zn. 5CoCSp/29/2023.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.